

θυμήθηκε την άστειότητα της πρώτης ή-μέρας και του είπε:

— Ορισμένως, Ζούπ, πρέπει να σου αυξήσουμε το μισθό.

Κι' ο πίθηκος κούνησε το κεφάλι του, σα να το κατάλαβε... Περιττό να προσθέσω, ότι είχε πια εγκλιματισθή στο Γρανίτινο Παλάτι. Συχνά συνώδευε τους κυρίους του στο δάσος, χωρίς ποτέ να δείξη διάθεσι φυγής. Ήταν κομικωτάτος να τον βλέπη κανείς να περπατά, μ' ένα μπα-στούνι που του είχε φτιάση ο Πέγκροφ και που το κρατούσε στον ώμο σαν του-φέκι. Όταν ήθελαν να κόψουν κανένα φρούτο από την κορφή κανενός δένδρου, τι γρήγορα που εύρισκτο ο Ζούπ εκεί πάνω! Κι' όταν οι τροχοί καλλούσαν στη λάσπη, με πόση δύναμι έσπρωγε ο Ζούπ το άμάξι, το ξεσήκωνε με τον ώμο του και τώβαζε στον καλό δρόμο!

— Είνε δυνατός! έλεγε ο Πέγκροφ. Αν δεν ήταν καλός, ήμερος όπως είναι, δύσκολα θα τον κάναμε καλά.

Κατά τα τέλη του Ιανουαρίου, οι άποικοι καταπίσθησαν με μεγάλες δουλειές στο κεντρικό μέρος του νησιού. Επρόκειτο να κάμουν ένα μανδρί, κοντά στής πηγής του Κόκκινου Ποταμού, στα ριζο-βούνια του Φραγκλίνου, για τα μηρυκα-στικά που ή παρουσία τους θάταν όχληρη στο Γρανίτινο Παλάτι, και προπάντων για τάγριοπρόβατα εκείνα, που θα τους έ-διναν μαλλί, να κάμουν χειμωνιάτικα ρούχα.

Κάθε πρωί, είτε ολοκληρή ή άποικία, είτε μόνον ο Κύρος Σμιθ, ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ, έπήγαιναν ως της πηγής του κ ρ ή κ, που με την βοήθεια των ο-νάγγηδων, ήταν ένας ώρατος περίπατος πέντε μιλίων, κάτω από πράσινο θό-λους, σε δρόμο πρόσφατα ανοιγμένο, που τον ώνόμασαν «όδος Μάνδρας».

Εκεί εδιάλεξαν ένα μεγάλο χώρο, λει-βάδι φυτευμένο με μικρές συστάδες δέν-δρων κ' εύρισκόμενο στην άκρη του ρι-ζοβουνιού, που το έκλεινε από το ένα μέ-ρος. Ένα μικρό ρί ο (ποταμάκι) που άρχιζε απ' την πλαγιά, το έπότιζε δια-γωνιάς κι' έχύνετο στον Κόκκιο Ποτα-μό. Το χόρτο εκεί ήταν δροσερώτατο και τα δένδρα, αραιά, άφιναν τον άερα να κυ-κλοφορή ελεύθερα στην επιφάνειά του. Δεν είχαν λοιπόν παρά να κλείσουν αυτό το λειβάδι μ' ένα κυκλικό φράκτη, που θακούμπουσε, με της δυό του άκρες, στο ριζοβούνι, κι' αρκετά ψηλό, για να μη τον υπερπηδούν ούτε τα πιο εύκίνητα ζώα. Το μανδρί θα μπορούσε να χωράση καμμιά εκατοστή κερασιόφορα, άγριοπρόβατα ή ά-γριογίδια, με τα μικρά που θα γεννούσαν ύστερα. Ο γύρος της μάνδρας χαραχθηκε από τον μηχανικό και τώρα έπρεπε να φρα-χθή. Για νανοίξουν τον δρόμο, είχαν κόψη δένδρα πολλά. Έκουβάλλσαν λοιπόν με τ' άμάξι τους κορμούς των κι' έκαμαν

καμμιά εκατοστή πασσάλους, που τους φύτεψαν στο έδαφος γερά.

Στο μπροστινό μέρος του φράκτη άφισαν έν αρκετά πλατύ άνοιγμα, που το έκλει-σαν με δίφυλλη πόρτα από γερά σανίδια, στερεωμένα με δοκάρια απέξω.

Η κατασκευή της μάνδρας χρειάσθηκε τρεις ολοκληρές εβδομάδες, γιατί έκτος από τον φράκτη, έκαμαν μέσα και μεγά-λες ξύλινες παράγκες, για να καταρεύουν τα ζώα τη νύκτα ή όταν ήταν κακοκαιρία. Έπειτα, αυτά έπρεπε να γίνουν πολύ στερεά, γιατί τάγριοπρόβατα είναι δυνατά ζώα και, στην πρώτη τους μανία, μπο-ρούσαν να τα ριξουν όλα.

Άφου έτελείωσε το μανδρί, έπρεπε να πιασθούν και τα ζώα που θα έμπαιναν μέ-σα. Μ' αυτό, το σκοπό διοργανώθη ένα μεγάλο κυνήγι στο ριζοβούνι του Φραγκ-λίνου, στα βοσκοτόπια, όπου έσύχναζαν τα μηρυκαστικά. Έγεινε της 7 Φεβρουα-ρίου, μια ώραία θερινή ήμερα κι' όλοι έ-λαβαν μέρος 'ς αυτό. Οι δυο ονάγγηδες, άρκετά γυμνασμένοι τώρα, που τους κα-βαλλίκευαν ο Γεδεών Σπίλεττ κι' ο Χάρ-μπερτ, έπρόσφεραν μεγάλες ύπηρεσίες στην περίστασι.

Επρόκειτο να περικυκλώσουν τάγριο-πρόβατα και τάγριοκάτσικα, να στενεύουν σιγά-σιγά τον κύκλο ολόγουρά τους, και να ταναγκάσουν να μπούν στο μανδρί. Ο Κύρος Σμιθ, ο Πέγκροφ, ο Ναβ κι' ο Ζούπ τοποθετήθηκαν σε διάφορα σημεία του δάσους, ενώ οι δυο ίππεις με τον Τόπ έτρεχαν ολόγουρα στο μανδρί, σε μια άκτινα μισού μιλίου.

Τάγριοπρόβατα άρχισαν να στενοχω-ριούνται. Ήταν ώραία ζώα, μεγάλα σαν δορκάδες, με προδιάσταχητή, που είχε και πολλές μακρές τρίχες, και με κέ-ρατα μεγάλα, πιο δυνατά από τα κέρατα του κροού.

Πολύ κουραστική ή ήμερα εκείνη! Τι τρεχάματα, τι φωνές! Από έκαστο περίπου μηρυκαστικά, που είχαν περικυκλωθή, τα τρία τέταρτα κατόρθωσαν να ξεφύγουν. Στο τέλος όμως, καμμιά τριανταριά ά-γριοπρόβατα και άγριογίδια, σπρωχόμενα λίγο-λίγο κατά το μανδρί, που ή πόρτα του είχε μείνη ανοικτή, αναγκάσθηκαν να μπουν μέσα και να φυλακισθούν.

Το αποτέλεσμα λοιπόν ήταν αρκετά ι-κανοποιητικό κι' οι άποικοι έμειναν εύχα-ριστημένοι. Τα περισσότερα από τα συλ-ληφθέντα ζώα ήταν θηλυκά και δεν θάρ-ρούσαν να γεννήσουν. Έτσι το κοπάδι θα μεγάλωνε κ' ή άποικία θα είχε όχι μόνο το μαλλί, αλλά και τα δέρματά που της χρειαζόντο.

Οι κυνηγοί εύρισαν κατακουρασμένοι στο Γρανίτινο Παλάτι. Μ' όλη τους όμως την κόουρασι, δεν παρέλειψαν, την άλλη μέρα, να επισκεφθούν πάλι το μανδρί. Οι φυλακισμένοι είχαν προσπαθήση να ρι-ξουν τον φράκτη, αλλά δεν το κατάφεραν

κι' αποφάσισαν να μείνουν ήσυχοι στη νέα τους κατοικία.

Πέρασε κι' ο Φεβρουάριος, χωρίς να συμβή τίποτα έκτακτο. Η καθημερινές εργασίες εξακολούθησαν μεθοδικά, συ-στηματικά κ' ενώ έδελτιώνοντο ολοένα οι δρόμοι της Μάνδρας και του Πόρτο-Μπαλλόνι, ανοίχθηκε και τρίτος, που από τη Μάνδρα ώδηγούσε στη δυτική άκρογιαλιά. Το άγνωστο άκομα μέρος της γήσου Λίγκολν ήταν πάντα τα με-γάλα εκείνα δάση που έσκέπαζαν την Χερσόνησο Σερπαντίνα κι' όπου έφώλλα-ζαν τα θηρία, από τα όποια ο Γεδεών Σπίλεττ έλογάριαζε να καθαρίση το νησί.

Πριν να ξαναγυρίση ο χειμώνας, οι άποικοι έφρόντισαν με πολύ ζήλο για την καλλιέργεια των άγρίων φυτών που είχαν μεταφυτευθή από το δάσος στο έ-ροπέδιο της Τερφιθέας. Ο Χάρμπερτ δεν εύρίσκε ποτέ από έκδρομή χωρίς να φέρη κάτι τι. Πότε ήταν ένα είδος ραδικιού, που οι σπόροι του έβγαζαν ένα έξαίρετο λάδι. Άλλοτε μια κοινή ξυνήθρα, που έθεράπευε το σ κ ο ρ β ο υ τ ο και άλλοτε μερικοί βολβοί, από εκείνους που καλ-λιεργούνται ανέκαθεν στη μεσημέρινη Αμερική, ένα είδος πατάτας, από τα διακόσια που υπάρχουν στον κόσμο. Ο λαχανόκηπος, καλά διατηρούμενος, κα-λά ποτιζόμενος και καλά προφυλαγμέ-νος από επίδρομες πουλιών, είχε διαί-ρηθη σε μικρά τετραγωνα, που καθένα ήταν άφτερωμένο 'ς ένα είδος. Η γη στο όροπέδιο ήταν έκτάκτως γόνιμη κι' οι άποικοι μπορούσαν να ελπίζουν σε πλούσια συγκομιδή.

Τα ποτά επίσης δεν τους έλειπαν. Μόνο κρασί δεν ύπηρχε στο Γρανίτινο Παλάτι: είχε όμως τοάι του Όσβέγκου, διάφορα άλλα «πνευματώδη» και τέλος άληθινή μύρα. Ο Κύρος Σμιθ την κατασκεύαζε από τρυφερά βλαστάρια της «άμπιες νίγχα», που άμα βράσουν και ζυμωθούν, παρέχουν το εύχαριστο και υγιεινότατο εκείνο ποτό, που οι Α-μερικανοί το ονομάζουν «σπρίγκ-μπήρ», δηλαδή μύρα της ελάτης.

Και ή «αύλη» επίσης, δηλαδή το πτηνοτροφείο, έπήγαινε πολύ καλά και καθημερινώς έπλουτιζετο με καινούργια είδη όρνιθων. Έτσι οι έραστήριοι κι' εύφους αυτοί άνθρωποι δεν έστε-ρρόντο σχεδόν τίποτε στην έρημόνησό τους. Η Θεία Πρόνοια βέβαια έκανε πολλά γι' αυτούς: αλλά κι' οι ίδιοι έ-καναν ό,τι μπορούσαν, πιστοί στο σοφό εκείνο παράγγελμα των αρχαίων: «Σύν Αθηνά και χείρα κίχει», που οι Αγ-γλοαμερικανοί το μεταφράζουν έτσι: «Βοήθει τον εαυτό σου κι' ο Θεός θα σε βοηθήση».

Ύστερ από της ζεστές εκείνες κα-λοκαιρινές ήμέρες, το βράδυ, άφου έτε-

λείωνε ή εργασία, τη στιγμή που έση-κάνετο το θαλασσινό άεράκι, οι άποικοι συνήθιζαν να κάθονται στην άκρη της Τερφιθέας, 'ς ένα είδος βεράντας, σκε-πασμένης με κιστούς, που ο Ναβ την έι-χε κάμη με τα χέρια του. Έκει συνω-μιλούσαν, έδίδασκαν ο ένας τον άλλον, έκαναν σχέδια διάφορα και ή ανεξάν-τλητη ευθυμία του ναύτη διασκεδάζε ό-λον εκείνο τον μικρόκοσμο, όπου δεν έ-παφε ποτέ να βασιλεύη ή μεγαλειότερη άρμονία. Μιλούσαν συχνά και για την πατρίδα τους την μεγάλη κι' αγαπημένη τους Αμερική. Τι είχε άπογινή ο έμ-φύλιος εκείνος πόλεμος; Δεν μπορούσε βέβαια να παραταθή πολύ. Η Ρισμόν-δη θα είχε πέση χωρίς άλλο στα χέρια του στρατηγού Γκράντ. Η πτώσις της πρωτεύουσής των «Νοτίων» θα είχε σημάνη τα τέρμα του άγώνος και οι «Βόρειοι» θα ήταν τώρα θριαμβευτάι! Αχ, τι θα έδιναν οι έξοριστοι της γή-σου Λίγκολν για μια έφημερίδα!

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΝΑΠΤΗΡΑΣ



Αγαπητοί μου,

Ο ΝΑΣ πόλεμος γυ-ρίζει την ανθρω-πότητα έκαστο χρό-νιο πίσω. Ο ανα-πτήρας μου με κά-νει να αναγνωρίσω την άλήθεια αυτού του ρητού. Μήπως δεν άνάθω κ' εγώ τη φωτιά μου όπως εγόν καιρό των πάππων μας και των προπάπων; Η μοναχή δι-αφορά είναι, ότι εκείνοι εί-χαν χωρίσει την πέτρα, το σίδηρο και το φυτίλι. Ένώ εγώ έχω ένα έξυπνο μηχανήμα, που συνδυάζει και τα τρία. Γυρίζω μια ροδίτια σιδε-ρένια, που τρίβει με τα δοντάκια της την αποκάτω στερεωμένη πετρίτσα κ' ή σπίθες που βγαίνουν με το τρίψιμο, πέφτουν άπάνω στο φυτίλι που κρατιέται δίπλα, και τανάθουν. Άνάθω το τσιγά-ρω μου, έπειτα τραβώ το φυτίλι, που κώνεται σ' ένα μικρό σωλήνα, τραβών-τας και μια σφαιρούλα που το σκεπά-ζει από πάνω και το κάνει να σβύνη.

Άλλά όσο έξυπνο και αν είναι το μη-χάνημά μου, πόσο θα προτιμούσα... ένα κουτί σπύρτα! Να «μηχάνημα» μιá φορά! Άνοιγες το κουτάκι, τραβούσες από μέσα ένα ξυλάκι με κόκκινο κεφάλι, τώτριβες μόλις επί της πλευράς του κυ-τίου κ' είχες όση φλόγα που χρειαί-ζετο για νανάψης το τσιγάρο σου, τη λάμπα σου, το καντηλί σου, το τζάκι

σου, όλα. Είχες άκούη κι' όσο φως σου χρειαίζετο για νάνεβης σκοτεινά μιá σκάλα, να περάσης τη νύκτα από ένα δωμάτιο 'ς άλλο και ψάξης για να βρής κάτι τι... Τώρα τα σπύρτα έτελείωσαν ή είναι σπάνια κι' άκριβά. Άναγκάστη-κα λοιπόν να πάρω κ' εγώ άναπτήρα. Να σάς πω των άλήθεια, στην άρχή τον χάρηκα, όπως κάθε καινούργιο πράγ-μα. Έπαιξα μαζί του αρκετά, άναθα το φυτίλι του χωρίς άνάχη κ' ήλθε στιγ-μή που είπα ότι είναι «πρακτικώτερος» κι' από τα σπύρτα. Ύστερα όμως, άμα είδα ότι χάλουσε την στιγμή άκριβώς που χρειαίζετο, κ' ήθελε «βασιλικά έ-ξοδα» για να φτιασθή, άμα βασανίσθη-κα τόσες φορές, βιαζόμενος νανάψω το τσιγάρο μου και μη το κατορθώνων παρά με κόπο και άγωνα, είπα πάλι «σπύρτα μου, σπύρτάκια μου!...»

Εί, φυσικά! αν ο άναπτήρας ήταν πραγματικά «πρακτικώτερος» από τα σπύρτα, οι άνθρωποι δεν θα έσπαζαν το κεφάλι τους να τα έφεύρουν και να τον αντικαταστήσουν! Άλλά ήλθε ο πόλε-μος με τους άποκλεισμούς του, της τορ-πιλλήσις του, της μετατροπής των εί-ρηνηκών εργοστασίων σε πολεμικά, για να μās γυρίση στής τσαμπακόπετρες, δηλαδή έκαστο χρόνο πίσω. Κ' είνε μόνο ο άνα-πτήρας μου που μου το δείχνει: Πόσα πράγματα γύρω μου αντικαταστάθηκαν με άλλα, παλαιά! Έξαφνα ή λάμ-πες του γκαζιού, τα καμινέτα και ή κουζίνα δεν δουλεύουν πιά. Έτελείω-σαν τα κόκ, έτελείωσε και το γκαζι. Κ' επειδή στο σπίτι δεν ύπηρχε έγκα-τάστασις ήλεκτρικού, αναγκάσθηκα να έπιστρατεύσω λάμπες του *λαδιού, του πετρελαίου, του οίνουπνεύματος, να πάρω άσετυλίνη και να καίω πάλι την κού-ζίνα με ξυλοκάθουνα. Κ' επειδή απ' όλ' αυτά τα φωτιστικά είδη, το λάδι είναι το προχειρότερο και όχρητικώς το ασφαλέςτερο, να κι' ο αρχαίος λύχνος σ' έέργεια! Καπνίζει, μυρίζει, τρε-μοφέγγει, σκοτεινιάζει και κάνει γύρω του μια άτιμόσφαιρα, που σε μεταφέρει στον καιρό που ή γιαγιά ήταν νέα, όπως τη βλέπουμε σε μια παλιά φωτογρα-φία, ο παππούς φορούσε τη φουστάνελ-λα του, κι' οι δυο... έδεναν τους σκύλους με τα λουκάνικα!

Άλλά μήπως και το ήλεκτρικό που μās έμεινε, είναι ήλεκτρικό φως; Μοιά-ζει μάλλον με ήλεκτρικό σκότος. Το οι-κονομούν, το περιορίζουν, το κουτσου-ρεύουν. Στα σπίτια δεν το πολυκαταλα-βαίνεις, αλλά στους δρόμους είναι πάρα πολύ αισθητό. Λιγοστά, αραιά κι' ά-δύνατα γλομπάνια τους φωτίζουν μόλις. Άκόμη κ' οι γλόμποι των κεντρικών δρόμων και των πλατειών, οι άλλοτε «ήλιοι», φέγγουν τώρα σαν κοινές λάμ-πες: Άπό της έξη άρχίζουν να κλεί-

νουν τα μαγαζιά, κι' ως της όκτώ, το πολύ στής έννεα, είναι κλειστά όλα, έκτος των θεάτρων και των κινηματογράφων. Έτσι οι Άθηναι παρουσιάζουν την όψη που παρουσιάζαν ή πόλεις έδώ κ' έκαστο χρόνο, όταν έφωτιζοντο με φανάρια του λαδιού ή έμεναν κι' ολωσδιόλου σκο-τεινές, ώστε οι άνθρωποι, τη νύκτα, ή-ταν υποχρεωμένοι να βγαίνουν με φανα-ράκια.

Αυτά μās έκαμε ο πόλεμος κι' αυτά, έπάνω κάτω, γίνονται τώρα 'ς όλο τον κόσμο. Γιατί βέβαια δε στερούμεθα και δεν υποφερούμε μόνο μεις, κι' αυτό είναι κάπως παρηγορία. Άλλά πολύ μεγα-λήτερη παρηγορία είναι ή ιδέα, ότι ύ-στερ από τον φοβερό αυτό πόλεμο, οι άνθρωποι θα είναι πολύ εύτυχέστεροι κι' όπως γύρισαν τώρα έκαστο χρόνο πίσω, έτσι, σε λίγον καιρό, θα τρέξουν έκαστο, διακόσια χρόνια μπροστά. Ύπομονη λοιπόν κ' έλπίδα... Άλλά βλέπω ότι ο άναπτήρας μου μ' έφερε πολύ μακριά. Και το τσιγάρο μου έσβυσε. Για να ι-δούμε, θα μπορέσω να το ανάψω με το μηχανήμά μου;... Μιά... δυο... τρεις... Τίποτά!... Τρίφθηκε ή πέτρα. Άύριο πρέπει να την αλλάξω... Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXXXIII
Χτύπα, Είμασμένη! Τίναζε τ' άλύγιστο πελέκι είμαι το δένδρο τ' άκαρπο, που σπάει τ' άστροσελέκι. Μά όμως θα μείνη άκλόνητος μαύρος κορμός μπροστά σου, —πεισίμα μικρό 'στη λύσσα σου, φράγμα κ' σπή τη βιά σου!

LXXXIV
*Όξω; αλολάζει ή άνοιξι— έδώ; λουφάζει ή άχρη ή όξω μελίσι λειτουργεί, σαβαχο έδώ ή άράχη. Κυττός, —κ' ή μάχη μέσα σου βροντάνει— κυττός το φράχτη μη! σκύνε σου 'στην παρασιτιά και δαύλισε τη στάχη!

LXXXV
Σε πάχησις οάχη έξύπνησε άγρυπνημένη ή πόλι γύφω συγκόμιμα, που άφισε χθές βράδυ ή σάπια ή σκόλη νάταν ή βοή της ή βαρεία φαιδρό μελισολόγι, ή του άγριου πόνου ή θύλασσα, που τ' άγρια βράχια τώγει;

LXXXVI
Δειλό—ή θρασυ—μά άκούραστο πάντα χτυπάς μονάχο του κάκου, ά κύμα—το θωρείς— δεν θα τον φας το βράχο! Το στήθος σου—είν' ή άσπίδα σου, όπλο ο άδειανός ο άφρός σου μά ποιά έν' ή Μοιά σου ή τυφλή κι' ο άλύγιστος σκοπός σου; ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ο Πετράκης μπήκε πάλι στην κάμαρά του χωρίς να πη λέξι, αλλά συλλογίσθηκε :

— «Όρα πού τη διάλεξαν να κάμουν φώνια!...»

Θυμήθηκε τότε, ότι οι κηπουροί φέρνουν τα λαχανικά τους στην αγορά του Παρισιού πριν βγῆ ὁ ἥλιος καὶ ξανασυλλογίσθηκε :

— «Φαίνεται, ὅτι ἐδῶ-πέρα οἱ ἄνθρωποι δουλεύουν ἡμέρα καὶ νύκτα».

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ τίποτ' ἄλλο, ξανακοιμήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΜΕ ΞΕΡΟ ΦΩΜΙ

Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος.

— Νά, παιδί μου. Θὰ πᾶς στὴν ἀγορὰ τοῦ Κουρμποῶ, θὰ ζητήσης ἐκεῖ τὴν κυρά-Πουφφᾶ καὶ θὰ τῆς δώσης τὰ πουλιά.Θὰ σοῦ πληρώσῃ γιὰ κάθε κόττα τρία φράγκα καὶ γιὰ κάθε κοκκορά τρίαμισο. Θὰ πάρῃς τὰ λεπτά, — πρόσεξε μὴ σὲ γελᾶσῃ! — δὲν θὰ μιλήσης μὲ κανένα καὶ θὰ γυρίσης κατ' εὐθείαν ἐδῶ. Κατάλαβες ;

— Μάλιστα, κύριε...

— Μὴ νομίσης ὅμως, ὅτι μπορεῖς νὰ κρατήσης τὰ λεπτά καὶ νὰ τὸ σκάσης, γιὰτὶ θὰ σὲ ξαναβρῶ καὶ τότε ἄλλοιμόνό σου !

Πληγωμένος ἀπὸ τὴν ἀδικὴ αὐτὴ ὑπόψια, ὁ Πετράκης ἀποκρίθηκε ψυχρὰ :

— Δὲν εἶμαι κλέφτης ἐγώ!..

Βγῆκε ἔξω. Ὁ πρωϊνὸς ἀέρας τοῦ φάνηκε ἐκτάκτως καθαρός καὶ εὐχάριστος. Γιὰτὶ ἐκεῖ-μέσα, στὴν παράγκα, αἰσθάνετο μιὰ μεγάλη στενοχώρια. Τὰ πρόσωπα, ἢ ἰδέες τοῦ παραφέντη, τὸν ἀνησυχοῦσαν. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε κάτι τί πού τὸν τραβοῦσε χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ τὸν ἐδέσμευε...

Ἡ κυρά-Πουφφᾶ, στὴν ἀγορὰ τοῦ Κουρμποῶ, τὸν περιμένε. Πῆρε τὰ πουλερικά καὶ τὰ πλήρωσε χωρὶς καμμιὰ ἀντιλογία. Ὁ Πετράκης πῆρε τὰ λεπτά σωστά, γύρισε δσο γρηγορώτερα μποροῦσε στὸ σπίτι καὶ τᾶδωσε τοῦ ἀφεντικοῦ του...

Πέρασαν λίγες ἡμέρες. Ὁλόένα πιὸ ἀνήσυχος μὲ τοὺς ὑποπτους τρόπους τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ Πετράκης ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του. Ἄλλὰ πῶς νὰ βρῆ ἄλλη, ἀφοῦ δὲν τὸν ἄφιναν νὰ βγαίνῃ ἔξω κατῆ; Ἐπειτα δὲν εἶχε στὴν τσέπη του λεπτὸ. Καὶ τὸ καλὸ παιδί ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ 'ς ἐ-

κεῖνο τὸ σπίτι ἀπὸ μιὰ ἀνάγκη σκληρῆ.

Μιὰ μέρα ρώτησε :

— Μπορῶ νὰ πάω ὡς τὸ Ξενοδοχεῖο Μ π ὀ ν - Ρ ε π ὀ, ὁδὸς Βοτανικοῦ Κήπου, νὰ πάρω τὴν ἀλληλογραφίαν μου ; Ὁ παραφέντης ἔβαλε τὰ γέλια.

— Τὴ ἀλληλογραφία ; εἶπε. Ὑπουργὸς εἶσαι σὺ ;

— Ὅχι βέβαια... δὲν εἶμαι Ὑπουργός... περιμένω ὅμως γράμμα ἀπὸ τοὺς φίλους μου Λακρουᾶ.

— Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ Λακρουᾶ ; Πατριωτῆς σου ;

Ὁ Πετράκης ἀναγκάσθηκε τότε νὰ διηγηθῆ ὅλη τὴν ἱστορία τῆς θαλαμηγοῦ καὶ τῆς ἀρρωστής μικρῆς Βιολέτας, πού τοῦ εἶχε δεῖξῃ τόση συμπάθεια καὶ πού οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἀγαποῦσαν



«Ἄ ! δὲν ἀνακατεύεσαι !... Γιὰ ξαναπῆς το ! »

τόσο τρυφερά. Ὁ μόνος του σκοπός, ἦταν νὰ συγκινήσῃ τὸν κύριό του, ὥστε νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ πᾶ νὰ ρωτήσῃ στὸ Ξενοδοχεῖο. Μπορεῖ, ἀλήθεια, νὰ εἶχε φθάσῃ κανένα γράμμα τῆς Βιολέτας.

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ἔλαμψαν παράξενα.

— Κ' εἶνε πολὺ πλούσιοι αὐτοὶ οἱ Λακρουᾶ ; ρώτησε.

— Ἔτσι φαίνεται...

— Καὶ θὰ γυρίσουν γρήγορα πτὸ Παρίσι μὲ τὴ θαλαμηγὸ τους ;

— Ὅχι... ὡς τὴν ἀνοιξὶ καὶ νὰ ἱδοῦμε...

— Ἄ !

Ὁ Πετράκης ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησί του :

— Μπορῶ λοιπὸν νὰ πάω στὸ Ξενοδοχεῖο ;

— Ὅχι ! ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ὁ παραφέντης. Ἄν θέλῃς, ἂν δὲν σάρῃς τὸ σπίτι μας, εἰς' ἐλευθερος. Νὰ ξέρῃς ὅμως, ὅτι ἂν φύγῃς, δὲν θὰ ξαναγυρίσης πιά.

— Γιατὶ ; ἀπόρησε ὁ Πετράκης. Εἶνε κανένα κακὸ νὰ πάω ὡς τὴν ὁδὸν Βοτανικοῦ Κήπου καλῶ ;

— Φτάνει ! ἐφώναξε ὁ παραφέντης. Μὴν ξεχνᾶς τὴ συμφωνία μας : θὰ κάνῃς ὅτι σοῦ λέω, χωρὶς νὰ ρωτᾶς ποτὲ τὸ γιατί.

Ὁ Πετράκης χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Ἀλήθεια, αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ συμφωνία τους ;...

Με τὰ διαπεραστικά του μάτια, ὁ παραφέντης τὸν ἐκύτταξε κάμποσο. Κ' ἔπειτα, μ' ἄλλο ὄρος, τοῦ εἶπε :

— Πετράκη, εἶνε δέκα μέρες τώρα πού σ' ἔχω στὸ σπίτι μου καὶ σὲ μελετῶ... Εἶσαι πολὺ καλὸ παιδί. Εἶμαι εὐχαριστημένος μαζί σου, κ' ἡ γυναίκα μου τὸ ἴδιο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ ἐρωτίσθη.

— Ὡς τώρα δὲν σοῦδῶσα τίποτα, ἐξακολούησε 'καίνος' αὐριο ὅμως, ἀπόψε ἴσως, θὰ σοῦ δώσω μιὰ δουλειὰ πρώτης τάξεως ! Γεφαρίκι, ξέρεις !...

— Δὲν ἐννοῶ...

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Πρόκειται νὰ κάμωμε σπουδαῖα πράγματα 'ς ἓνα πῆξι τῆς ὁδοῦ Εἰρήνης. Ἐπειδὴ ὅμως μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς ἀφίσουν νὰ μποῦμε μέσα, θὰ βασισηθοῦμε σὲ σένα.

— Δηλαδή ; ρώτησε ὁ Πετράκης, κυττάζων τὸν ἄνθρωπο μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἀπορία.

— Δηλαδή, νά. Ἐσύ, καθὼς εἶσαι μικρός, λεπτός, εὐκίνητος,

θὰ μπορέσης εὐκολὰ νὰ μπῆς ἀπὸ τὸ φεγγίτη τοῦ ὑπογείου, πού εἶνε στὸ δρόμο. Καὶ ἄμα μπῆς, μᾶς ἀνοίγεις ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα. Κατάλαβες ;

— Κατάλαβα, ψιθύρισε ὁ μικρὸς μηχανικά.

Γιὰτὶ ἄξαφνα ὁ νοῦς του φωτίσθηκε. Εἶχε «κατάλαβῃ» πραγματικῶς.

Συνῆλθε καὶ ρώτησε :

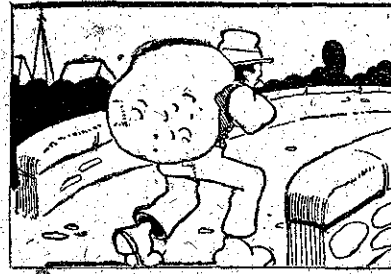
— Θέλετε νὰ μῆπτε 'ς αὐτὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ κλέψετε ;

— Νά κ' ἐ ψ ὀ υ μ ε ! Τί λέξεις μεταχειρίζεσαι ;... Μὰ ὄχι, παιδί μου. Ἀπλῶς θὰ πάρωμε ὅσα πράγματα μᾶς χρειάζονται, χωρὶς νὰ βλάψουμε κανένα.

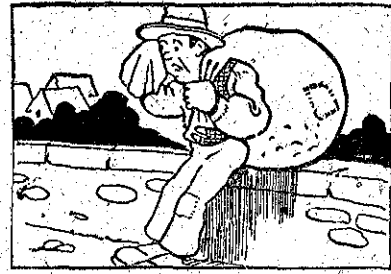
— Ἄν πρόκειται νὰ π ἄ ρ ε τ ε, δὲν ἀνακατεύομαι στὴν ὑπόθεσι !

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

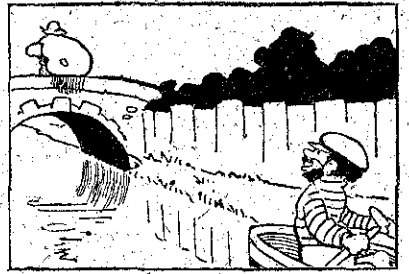
ΠΑΤΑΤΑ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΚΛΕΜΜΕΝΗ



Μ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ νόμου, ὁ Παντελής, ἓνας πονηρὸς χωριάτης, ἐννοεῖ νὰ βγάλῃ τὴν πρώην πατάτα του, γιὰ νὰ τὴν πούλῃ κρυφὰ χίλιες δραχμῆς τὴν ἑκάστη. Γεμίζει λοιπὸν ἓνα σακκοῦλι, τὸ φορτώνεται στὸν ὄμο κ' ἀπὸ φόβο μὴ τοῦ τὸ βροῦν στὸ σπίτι, πάει νὰ τὸ κατα-



χωνίσθῃ στὸ ὑπόγειο τοῦ ξαδέλφου του. — Ἄλλα ὁ δρόμος εἶνε πολὺς καὶ, καθὼς περνᾷ ἀπὸ ἓνα γεφύρι, ὁ Παντελής στέκεται κ' ἀφίνει τὸ σακκοῦλι του στὸ τοίχιον, γιὰ νὰ σκοπιῶν τὸν ἰδρώτα του καὶ νὰ ξεκουρασθῇ. — Ἐκείνη τὴ στιγμῆ, περνᾷ μὲ τὴ βάρκα του τὸ ποτάμι ὁ Νόν-



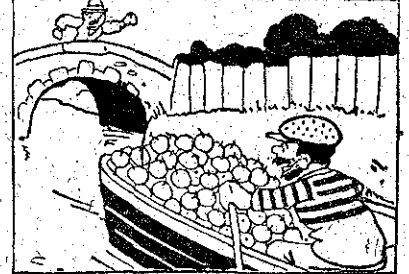
τας, ἓνας ἄλλος κατεργάτης, πού βλέπωντας τὸ γεμάτο σακκοῦλι τοῦ Παντελή, συλλογίζεται : «Τὶ νόχη μέσα ; ντομάτα, πατάτα ἢ μελιτζάνα ; Μπᾶ ! παιὸς ἔχει μὴν ἔχη καὶ στάρι ; Ἀδιάφορο ! ὅ,τι κ' ἂν ἔχη, ἐγὼ θὰ τὸ φορτώσω στὴ βάρκα μου ! — Πλησιάζει σιγά-σιγά, κ' ἐνῶ ὁ



ἄλλος ξεκουράζεται ἀνίσποτος, βγάζει τὸ σακκοῦλι του καὶ σπῆζει ἀπὸ κάτω τὸ σακκοῦλι. «Μπῶ, πατάτα !... Καλὰ τόπα ἐγὼ ! * Πραγματικῶς, μιὰ βροχὴ ἀπὸ ὠραίες φρεσκότατες πατάτες πέφτει στὴ βάρκα τοῦ Νόντα... — Ὅταν ἐπιτέλους



παίρνει εἰδησιὸν ὁ Παντελής καὶ γυρίζει, εἶνε ἀργά ! ἡ βάρκα τοῦ Νόντα φεύγει γεμάτη καὶ τὸ σακκοῦλι μένει σχεδὸν ἄδειο. «Ἄτιμι ! κλέφτη !...» φωνάζει μὲ λύσσα ὁ Παντελής. Κι' ὁ ἄλλος μὲ γέλιο τοῦ ἀνταποκρίνεται : «Καὶ γιατί νὰ τὴν



κούψῃς ἐσύ, νὰ σαπίσῃ, καὶ νὰ μὴ τὴν πουλήσω ἐγὼ, μιὰ δραχμῆ τὴν ὀνῶ, καὶ τὴν φάῃ ὁ κόσμος ; Ἔτσι ἓνας κλέφτης ἐτιμώρησε ἓνα αἰσχροκερδῆ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΙ ΤΟ ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΟ ΠΛΙΟΣΚΥΛΟ !

(Συνέχεια καὶ τέλος, 7ος σελ. 369).

Ἦταν καιρός. Σὲ λίγο τὸ ἔδαφος ὑπέστη καὶ δευτέρα δόνησι, πολὺ πιὸ δυνατῆ, πού βάσταξε τριάντα δευτερόλεπτα.

Ὅταν ὁ σεισμός τελείωσε, ὁ κ. Λιρμάς κύτταξε γύρω του : στὴ θέσι τῆς κομψῆς βίλλας δὲν ἦταν τώρα παρὰ ἓνα χάσμα ἡμικυκλικό, ὅπου κ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐρείπια εἶχαν ταρῆ ! Οἱ δυστυχισμένοι ἔνοικοι δὲν εἶχαν πιά τίποτα !

Καὶ τρίτος σεισμός ἔγινε σὲ λίγη ὥρα, ἀλλὰ ὄχι τόσο δυνατός, οὔτε μεγάλης διαρκείας. Ἐπειτα ἔγινε ἡσυχία : τὸ κακὸ πέρασε. Ἔτσι φαίνονταν τοῦλάχιστο... Τότε ὁ κ. Λιρμάς θέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν τόπο, ὅπου ὑψάνετο πρὸ ὀλίγου ἡ βίλλα του, μήπως κανένας ἀπερῆς, εἶχε ἀνάγκη βοήθειας. Ἄλλὰ ὁ σκύλος τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ ροῦχα καὶ τὸν ἐτραβῆξε ἀντίθετα, θέλων ἔτσι νὰ δεῖξῃ, ὅτι ὁ μόνος τρόπος σωτηρίας ἦταν νὰ φύγουν γιὰ τὴν Καπεστέρρη, ὅπου θὰ εὑρίσκαν ἴσως ἄσυλο σὲ κανένα πλοῖο.

Ἐπειδὴ καμμιὰ φωνή, κανένας θρηνησ ἀνθρώπινος δὲν ἔφθανε ὡς ταῦτά του, ὁ κ. Λιρμάς ἐσυμπέρανε, ὅτι οἱ δυ-

στυχισμένοι, πού πλακώθηκαν ἀπὸ τὰ ἐρείπια, θὰ εἶχαν τώρα πεθάνῃ, θαμμένοι παῖδες ἔχει πόσα μέτρα κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος ; συλλογίσθηκε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶχε ἄλλο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ σώσῃ τὰ προσφιλῆ ἔντα πού τοῦ ἔμεναν.

Ἐσκίνησε μὲ τοὺς δικούς του.

Ἦσαν ἄλλοι ἄλλοι ἐμπόδια, πού τὰ νίκησε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Πιστοῦ, ἔρθαν ὅλοι σπὸν λιμένα. Τὰ πλοῖα ἦταν γεμάτα ἀπὸ πρόσφυγες, πού ἔφθαναν πανικόβλητοι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Ὁ κ. Λιρμάς κατάφερε νὰ μπῆ 'ς ἓνα πλοῖο μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ἄλλὰ ὅταν θέλησε νὰ μπάσῃ καὶ τὸν σκύλο, ὁ πλοίαρχος ἀρνήθηκε κατηγορηματικῶς.

— Δὲν ὑπάρχει τόπος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε, καὶ θὰ σώσουμε τώρα καὶ τῶα ;

Ὁ κ. Λιρμάς, μὲ λίγα λόγια, τοῦ διηγήθηκε τὰ συμβάντα τῆς φοβερᾶς ἐκείνης νύκτας. Ὁ θαλασσινὸς γερο-λύκος συνέκρινε τὴν Κι' ὁ Πιστοῦς ἔγινε δεκτὸς στὸ πλοῖο, πού σὲ λίγο ἔθκανε πανιά καὶ ἔαφευγε γιὰ τὴ Γαλλία.

Ὁ κ. Λιρμάς, ἐντελῶς κατεστραμμένος, εὐτύχησε στὴν πατρίδα του νὰ ξαναβρῆ τὸν φίλο, πού τοῦ εἶχε χαρίσῃ τὸν Πιστό. Αὐτὸς ὁ φίλος τὸν ἐβόηθησε

πάλι νὰ βρῆ μιὰ καλὴ θέσι καὶ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του καὶ τῆς οἰκογενείας του. Ὅσο γιὰ τὸν Πιστό, κ' αὐτὴ ἡ κυρία Λιρμά, πού τόσο τὸν ἀντιπαθοῦσε, τώρα τὸν ἐλάτρευε. Μήπως χάρις 'ς αὐτὸ τὸ σκυλί δὲν ἦταν τώρα εὐτυχισμένη, νὰ ζῆ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ νὰ βλέπῃ τὸν μικρὸ τῆς Εὐτύχιο νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ προοδεύῃ ;

— Πιστός, ὄνομα καὶ πράγμα ! ἔλεγε ὁ κ. Λιρμάς, χαιδεύων τὸν ἀγαπημένο του σκύλο του. Τὸν εἶχα κρατήσῃ γιὰ ἐνθῆμο τῆς πατρίδος μου. Ἄλλὰ ποῖος θὰ μού τῶλεγε, ὅτι ἂν δὲν τῶκανα τότε, δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ γυρίσω ζωντανὸς στὴν πατρίδα μου ! Ὁ ἄμουν κ' ἐγὼ θαμμένοι μὲ τοὺς δικούς μου στὰ ἐρείπια τῆς βίλλας...

(Clotilde Leclerc) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΗΘΕΙΑΙ

Εἶνε ἡ δάφνη ὠραία στὴν κόμη, Ὅταν φέρῃ Ἐλευθερία. (Σολωμός)

Ἐχθαίρουν οἱ Ἀθάνατοι τὴν μηχανὴν καὶ βροντεύουσιν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀχαρίστων. (Κάλβος)

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατά τα προκηχθέντα, την 16^{ην} Οκτωβρίου τὸ πρῶν ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῖδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2771, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προκληθέντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομῆν ἑτησίαν, ἐννεμήνην, ἑξάμηνην, ἢ τρίμηνην, ἐντός τῆς ὁποίας συμπληρωματικῶς ἢ 15^{ην} Οκτωβρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρᾶν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ :

- 846 ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τσέπης.
- 1626, 401 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
- 2412, 583, 1874, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
- 1212, 689, 2680, 475, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
- 72, 2119, 1102, 2345, 224, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνά μίαν ἑτησίαν συνδρομῆν Διαπλάσεως τοῦ προσεχούς ἔτους.
- 1509, 742, 2573, 1334, 907, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης ».
- 1384, 15, 530, 2467, 144, 2238, 651, 2182, 1242, 1643, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνά ἓν τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3,50.
- 177, 892, 1531, 300, 2631, 1184, 1412, 2747, 92, 1311, 437, 1987, 1063, 2736, 200, 1749, 390, 2296, 2524, 771, ἐκέρδισαν ἕκαστος ἀνά ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς τὸν κατόχου τοῦ πρῶτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μετὰ τὸ 48 φύλλον τῆς προσεχούς ἐβδομάδος, χωρὶς δὲ δικαιολογίας καὶ τῆς ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπο τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῶ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἰσὺς οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπευθύνωμεν σημερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς δρῶσιν τοίους τόμους ἐπεθύμουν νὰ λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1918

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1918 θὰ γίνῃ τὴν πρῶτην ἐβδομάδα τοῦ προσεχούς Δεκεμβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅσοι ὄσοι θὰ ἔχουν πληρωσῆ ἑτησίαν ἢ ἑξάμηνην συνδρομῆν διὰ τὸ 1918 μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ.ε. τὸ βραδύτερον. Ὁ κληρωθὲν ὁμοίως, εἰς μόνος, θὰ κερδίῃ μίαν Μετοχὴν Διαπλάσεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐπιπλέον κέρδους δρ. 50,000. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1918 θὰ γίνων ἄλλαι τέσσαρες κληρώσεις Δώρων ἀξίας 1900 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἐκαστὴν τῶν ὁποίων θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προκληθέντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1918. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς εἰς ἐκαστὴν τῶν τεσσάρων τούτων κληρώσεων, θὰ εἴη ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Τεταρτῆς κληρώσεως τοῦ 1917.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 18^{του} Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀδούτου—Νοεμβρίου Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14^{ης} Ἰανουαρίου.

- 592. **Λεξιγράφος**
Αὐτοκράτορος συγχρόνου
Τόνομα ἀποτελέσεως,
"Ἄν ἐν ὄμμα μ' ἕνα πλῆθος
Οἰονόητε συνδέσῃ.
"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου
- 593. **Αγροπαικτικὸς Λεξιγράφος**
Πᾶρε τῆς "Ἡπειροῦ πάλιν χωρισιὰ,
Χώρισε κατόπιν ἰσχυρὸν πηγνὸν
Καὶ ἀποτελέσε; μετὰ τὰ δύο αὐτὰ
"Ἐλλῆνα ἀρχαῖον, μέγαν στρατηγόν.
"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος
- 594. **Μεταγραμματισμὸς**
Τῆς Ἰσπανίας ποταμῷ,
"Ἄν τὴν πηγὴν τοῦ ἀλλᾶξῃ,
Θὰ τὸν ἰδῆ; μετὰ θαυμασμῷ
—Μπορεῖ καὶ νὰ τρομάξῃ,—
Χωρὶς νὰ πῆσῃ χιόνι,
Νᾶροισιν νὰ παγώσῃ,
"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αἰθιοῦν
- 595—599. **Μαγικὸν Γράμμα**
Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶν, μετ' ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις :
τρῆς, ὄμιος, κλάδος, σῆμα, κύριος.
"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προσφυγῶν
- 600—601. **Μεταφορῶσεις**
1.—Ὁ φόβος διὰ 3 μεταφορῶν νὰ γίνῃ θάρος.
2.—Ἡ Πάρος διὰ 4 μεταφορῶν νὰ γίνῃ Τῆρος.
"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάζου Ἑλλάδος

602. **Μικτὸν**
Τν-χρ-τε-ασ-κ-τ-υ-ο-ο-προπ.
"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου

603. **Γρίφος**
Ε' S δ' TE δ'
Παθὼν αἰ δ' Τ' δ' ἴα πλάσε : :
"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[IZ.—190]
Θερμοστάτα εὐχαριστοῦσα, **Καρυάτις**, ἀνα-
μῆνο μέσον Διαπλάσεως, **Χρυσὴ Ἀκτίς**,
πότε θὰ ἔλθῃ σπῆτι ;

Ἡρωὶς Ἑλληνοπούλα
[IZ.—191]

ΕΛΑΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
Υποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1917
[IZ.—192]

Ἡρωὶς Ἑλληνοπούλα, θυμᾶσαι, μετὴν
Ἡ Φροελάτν στοῖ Ἰδεάλ ;
Μαρία Παπαγιαννοπούλου
[IZ.—194]

Ἄρχομαι ἀνταλλαγῆν Μικρῶν Μυστικῶν. Τὸ
καλύτερον τετράδιον ἀπ' ἅσα θὰ λάβω μέχρι
τέλους Δεκεμβρίου θὰ βραβευθῆ μετ' ἑτήνην συν-
δρομῆν τῆς Διαπλάσεως.

Ἄνθος τῶν Λειμώνων
[Z.—195]

Λαρευστιῆ Πατοῖδα, **Χάρις**, **Ἐθνικὴ Ἀνα-
γέννησις**, **Ἰωάννη Δουσιτση**, **Ἰαδα τετρά-
δια**. Εὐχαριστῶν, ζητῶ συγγνώμην δι' ἀργαπο-

ρίαν, γιατί μόλις τάλαδα, ἀνταπέστειλα.—
ἔχωμαι ἀλληλογραφίαν.

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, θερμὰ συγκατη-
ρία διὰ βραβεῖον. Ἐπιστολὴν μου Μαλοῦ ἔλα-
βες ; Γιατί δὲν ἀπήντησες ; Ἡ Σιδερά Συμ-
μαχία θὰ κατέλθῃ στοῦ Δημοψήφισμα ; Ἄνα-
μῆνο.

**Χαιρετῶ τὰς ψευδωνυμοῦσους τῆς Δη-
μοσίας Ἑμπορικῆς Σχολῆς**, αἵτινες νομι-
ζουν ὅτι δὲν τὰς γνωρίζω. Συγκατῶ δὲ τὴν
Σανθὴν Προκηροπούλαν διὰ τὴν δρασὶν
τῆς στοῦ Ἐεσπαθώμα. **Ἐδελφίαι**
[IZ.—196]

Ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους καὶ φίλας ποῦ με
ψήφισαν στοῦ περισούτο Δημοψήφισμα, εὐχα-
ριστῶ θερμῶς ; καὶ τοὺς παρακαλῶ, ἂν θέλουν,
ἄς με ψηφίσουν καὶ φέτος.

ΕΛΕΒΑΤΙΣ
ἢ ἌΝΘΟΣ ΤΩΝ ΛΕΙΜῶΝΩΝ
[IZ.—193]

Τραγουδι τῆς Λευτεριάς σ' εὐχαριστῶ
πολύ, πολύ. **Τρισυγγενή**
[IZ.—197]

**Ποῦ βροῖσκει ἡ πονεμένη καρδιά παρη-
γοριά καὶ ἀνακούφισι ; Στὴ ΧΡΥΣΟ-
ΦΤΕΡῆ ΕΛΠΙΔΑ**. Ποῦ ἄλλο ψευδῶ-
νυμο εἶνε ἐκφραστικώτερο ;
[IZ.—198]

Ἑλικωνιάς Παρθένος, **Ἰάννηθε**, **Κοι-
κίλτσα**, **Μαργαρίτα τοῦ Ἀγγροῦ**, **Κένταυρος**,
θερμὰ εὐχαριστῶ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
[IZ.—199]

Μελαγχολικὴ Ναυτοπούλα, δεχομένη ἀλ-
λληλογραφίαν, παρὶμένο.—**Χρυσὴ Ἀκτίς**
[IZ.—200]

Ανταλλάσσω γραμματόσημα. Ἐπιθυμῶ γνω-
ριμίαν γραμματοσημοφίλων.—**Παναγίας**
Καρυάτιδος, **Poste Restante Κέρκυρα**.
[IZ.—201]

Πατρίς, τί γίνεσαι ; Ἐνθυμῆσαι τὸν κ. Προ-
εδρὸν μας Θεόδωρον ;
Ἐκπαροθῆτης τῆς Ἐπιτάφου
[IZ.—202]

Σπινθὴ τῆς Ἐλευθερίας, σὰς ἀπήνερα,
Σ ἑγγράφων μάλιστα μερικὰ μέλη. **Προσῆται**
[IZ.—203]

Ἀήτητο Εὐδωγᾶκι, **Φειδιάν**, **Κόρη Πολιμι-
στός**, **Ἰούλιον Κάλσαρα**, **Δαφνοστεφὴ Βα-
σιλέα**, **Θαλασσοπόρον Κυκλάδων**, **Ἑλληνο-
πούλαν** τετράδια Μ. Μυστικῶν πρὸ πολλῶν
σὰς ἔστειλα, ἰδικὰ σὰς θυμῶς δὲ Ἰαδα μέχρι
σημερον.—**Γενναῖο Ἑλληνοπούλο** (πρῶτῃ
Γερμανόπουλος) ;

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῶΝ
δῶσαν αἰ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 12-18^{ου} Οκτωβρίου

ΑΘΗΝΩΝ : Ἀνδρ. Ροδοκανάκης, Ἀρίστη-
χος ὁ Σάμιος, Ἀτφώμητος Ἑλλῆν, Γ. Θάνος,
Διαγμένο Πουλί, Σοφία Χ. Ράινερτ, Δ. Ν. Βα-
σιλείου, Δοξασημεῖνα Ἀθῆναι, Κάρλ Ε. Ὀλσον
Κατίνα Ἀντωνιάδου, Ἀνδρ. Α. Ἀντωνιάδης, Ν.
Μ. Βαλέσης, Μαρίνα Μ. Βαλέση, Ὀσκαρ Μαροῦ-
μαν, Ἀδαμάντιος Μ. Νικολάου.

ΑΙΓΙΟΥ : Ἀραλία Β. Καλαπόδη, Εὐστ. Β.
Καλαπόδης.

ΒΟΛΟΥ : Ἐνας χωρὶς ὑπογραφήν.

ΠΑΤΡΩΝ : Ἐλένη Γ. Κρητικῶν, Αἰμα-
μένο Λουλουδί, Ἐλένη Παπαχριστοπούλου,
Μαριάνθη Δασίτη, Μπέμμη Καλλιμαροπούλου,
Βάσω Σοφῆ, Λελές, Ἀρσῆ, Μεγάλη Ἑλλάς,
Ἡρωὶς Ἑλληνοπούλα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γ. Ἀθ. Πλατσουκάς, Κ. Ἀνα-
στασίου, Παν. Κ. Γκίνης, Σωσῶ Α. Φουντουκί-
αν. Κ. Κοφορταῆς, Θ. Α. Σακελλαροπούλου, Α.
Ι. Ἡλιάδης, Σπ. Ι. Ἡλιάδης.

ΠΥΡΓΟΥ : Ἄγγ. Ἐπ. Θεοφιλοπούλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
"Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν ἐν
τὴν κληρωτῖδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς δύο
ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ Μ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ἐν Ἀθῆναις καὶ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘ. ΠΛΑΤΣΟΥΚΑΣ ἐν Πειραιῶναι.
οἱ ὁποῖοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς
Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑργασίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπερσείας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ	ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879	Διὰ τῶν Πρακτορῶν Ἐσωτέρ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25
Ἐτησίαν δρ. 5.—	Ἐτησίαν φρ. 20. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὀδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3.—		
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθῆναις, 28 Ὀκτωβρίου 1917	Ἔτος 39^{ον}.—Ἀριθ. 48
Ἡμερίδος Β'—Τόμος 24^{ος}			

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστήριον ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἐνδεκα μῆνες τώρα, δὲν εἶχαν καμμία ἐπικοινωνία μετὰ τὸ ἐπίλοιπον τῶν ἀνθρώπων καὶ σὲ λίγο, στὴς 24 Μαρτίου, θὰ ἤρχετο ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας, ποῦ τὸ ἀερόστατο τοῦ εἶχε ριθῆ στήν ἀγνωστὴν ἐκείνη ἀκτὴ ! Τότε ἀκόμη ἦταν ἀπλοὶ ναυαγοὶ. ποῦ δὲν ἤξεραν ἂν θὰ ζήσουν ἢ ἂν θὰ πεθάνουν στήν ἀγρία ἐρημίαν. Ἀλλὰ τώρα, μετὰ τὴν γνώσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τους, μετὰ τὴν ἴδιαν εὐφροσύνην, ἦταν ἀληθινὸι ἀποικιοὶ, εἶχαν στή διάθεσιν τοὺς ὄπλα, ὄργανα, ἐργαλεῖα, καὶμποροῦσαν νὰ ἐκμεταλλεῦνται τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ καὶ τὰ ὀρυκτὰ τοῦ νησιοῦ των, δηλαδὴ καὶ τὰ τρία βασίλεια τῆς Φύσεως !

Πᾶντα ἔλα συνωμιλοῦσαν συχνὰ καὶ ἔκαναν καὶ ἄλλα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Μόνον ὁ Κύριος Σμιθ, σκεπτικὸς πάντα, ἀκούγε τοὺς συντρόφους του χωρὶς νὰ παραμιλῇ. Κάποτε χαμογελοῦσε μετὰ καμμία παρατήρησιν τοῦ Χάρμπερ ἢ καμμία ἐξυπνάδα τοῦ Πέγκροφ παντοῦ ὅμως καὶ πάντα ἐσυλλογιζέτο τὰν ἐξήγητα συμβάντα, τὸ παράδοξο ἐκεῖνο αἰνίγμα, ποῦ ἀκόμη δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ λύσῃ !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
Κακοκαιρία. — Ὁ ὀδρανικὸς ἀνελευστήρ. — Κατασκευὴ βαλοπινάκων καὶ ποτήριων. — Τὸ ἀργόδενδρον. — Σηγὴς ἐπισκέψεις στοῦ κοινωλιτορφεῖο. — Τὸ κοινάδι ἀξάνει.—

Μετὰ ἐπιθυμίας τοῦ ῥεπόρτε. — Ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς νήσου Ἀγκολῆ.—Μετὰ πρότασιν τοῦ Πέγκροφ.
Ὁ καιρὸς ἀλλάξε τὴν πρῶτην ἐβδομάδα τοῦ Μαρτίου. Τὴν πρωτομηνίαν ἦταν πανσέληνος καὶ ἡ ζέση ἐξακολουθοῦσε δυνατῆ. Αἰσθάνετο ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη ἠλεκτρισμὸν καὶ ὅτι θὰ ἤρχετο μιὰ περίοδος, μικρῆ ἢ μεγάλη, θεελλῶν

καὶ βροχῶν. Πραγματικῶς, στὴς δύο τοῦ μηνός, ἄρχισαν τὰς τερατοδόρογτα. Ὁ ἀνεμὸς φυσοῦσε ἀπὸ τὰνατολίτικα καὶ ἡ χαλαρά κτύπουσε τὴν πρόσοψιν τοῦ Ἰραντινοῦ Παλατιοῦ μετὰ κρότους σὰ νὰ περταῖν μυδράλλια. Ἀναγκάστηκαν νὰ κλείσουν ἐρημητικῶς τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρταν ἀλλοιώτικα θὰ πλημμύριζαν ἐλα τὰ δωμάτια τῆς κατοικίας.



Μόλις εἶδε ἐκεῖνο τὸ χαλάζι, χοντρὸ σαν καρδί, ὁ Πέγκροφ ἔνα μόνον πράγμα ἐσκέφθηκε : ὅτι ἐκινδύνευε τὸ σιτάρι του. Ἀμέσως λοιπὸν ἔτρεξε στοῦ χωράφι του (*) ὅπου τα σταχὰ ἀρχίζαν νὰ ὑψώνουν τὰ πράσινα, τρυφερά κεφαλάκια τους καὶ, μετὰ ἕνα χονδρὸ πανί, κατώρθωσε νὰ τὰ σκεπᾶσῃ καὶ νὰ τὰ προφυλάξῃ. Ἐφείπε μούσκεμα, ἐννοεῖται, ἐκινδύνευε καὶ νὰ σκοτιωθῆ ἀπὸ τὸ χαλάζι, ἀλλὰ δὲν παραπονεθῆκε : φθάνει ποῦ γλύτωσε τὸ σιτάρι.
Ἡ κακοκαιρία ἐβάσταξε ὀκτὼ ἡμέρες. Στὸ αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ βροντὴ δὲν ἐπαύσαν νᾶνῆρχοῦν σαν ἕνα οὐράνιον κανονίδι. Στὰ διαλείμματα, μεταξὺ δύο θεελλῶν, ἀνεμόβροχων — καὶ πάντα σχεδὸν μετὰ χαλάζι, — ἀκούγονταν ἰσχυροὶ βροντῆς ὑπόκωφες, μακρινῆς. Καὶ σὲ λίγο ἡ μπόρα ἐξανάρχιζε μετὰ μεγαλύτερη μανίαν. Ὁ οὐρανὸς τότε ἀυλακῶνετο ἀπὸ τεράστιες ἀστραπῆς, καὶ ἐπερταν κεραυνοί, ποῦ ἔκαψαν πολλὰ δένδρα τοῦ νησιοῦ, ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ μιὰν πελωρία βελανιδιά, ποῦ ἦταν κοντὰ στὴ λίμνη, στήν ἀκρὴν τοῦ δάσους. Δυο-τρεις φορές, τὸ ἡ-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φύλλου, σελ. 373.